

Имовинске карте више од 700 највиших државних функционера у које од 10. јуна имамо увид на сајту Агенције за борбу против корупције говоре много више него што су њихови творци имали намеру да кажу.

О чему се ради? Па, ево: из имовинске карте председника државе која је у региону најближе уласку у Европску унију, Хрватске, сазнаћете шта од имовине има он, шта његова жена, шта његови родитељи, а онда и родитељи његове жене.

У имовинској карти Иве Јосиповића наводи се да поседује, што на своје, што на женино име, четири стана од укупно око 520 квадрата, нешто од тога родитељских, нешто купљених. Председник Хрватске и његова супруга имају и парче земље процењено на 10.000 куна, аутомобил, и око 290.000 евра и 95.000 куна уштеђевине. У имовинској карти председника наводи се колики су нето и бруто годишњи приходи њега и његове жене.

Из имовинске карте председника државе која је, поред БиХ, у региону најдаље од уласка у Европску унију, дакле Србије, сазнаћете да њен најмоћнији човек и регионални лидер Борис Тадић нема, ама баш ништа, осим оних 55.000 евра које су му дали родитељи да би купио себи стан и које је имао и пре шест година када је постао председник и око 142.000 динара плате коју му месечно дају грађани Србије. Из имовинске карте председника Србије не може се видети ни да ли и шта од имовине има његова супруга, ни најближа родбина, односно родитељи и деца. Из имовинске карте Бориса Тадића се не види ни да ли председник своју поклоњену уштеђевину држи у банци и ако је држи зашто се она није увећала за камату на штедњу која је за последњих шест година могла да достигне макар десет хиљада евра.

Или...

У имовинској карти потпредседника хрватског Сабора Невена Мимице наводи се да поред плате он и његова жена, што заједно, што појединачно, имају три стана, кућу за одмор, два аутомобила, уштеђевину од око 150.000 куна, деонице у Хрватском телекому и Баделу, да зарађују 2.000 куна месечно издавањем једног стана, па и то на који начин су све то стекли.

С друге стране, потпредседница парламента нетом „придружене чланице ЕУ“ Гордана Чомић, како се наводи у њеној имовинској карти, осим месечних прихода од око 130.000 динара нема баш НИШТА. Ни стан, ни кућу, ни кола, ни уштеђевину. Нема ничега осим плате па ни објашњења како ништа од тога до сада није стекла.

У имовинским картама на сајту Агенције нећете наћи ни објашњење како то да ништа, али баш ништа, осим плате од 120.000 динара, нема ни министар за инфраструктуру Милутин Мркоњић, некада директор једне од најуспешнијих фирми у Србији.

Листу министара бескућника допуњује и министарка за спорт Снежана Самарџић-Марковић, која осим плате, има само њиву од девет ари, кола и непознату уштеђевину. У још лошијој ситуацији је министарка правде Снежана Маловић која нема ни уштеђевину, ни некретнине, само пет Динкићевих акција НИС-а, плату и „заставу 10“. Маловићкин хрватски колега има не само два стана, него и две куће за одмор, шуму, кола, једрилицу, око 50.000 евра уштеђевине, а његова жена чак и неки виноград.

Никакву непокретну имовину нема ни посланик и лидер ЛДП-а Чедомир Јовановић. Човек кога бије глас да носи одела вреднија и од њиве министарке спорта, има, према имовинској карти, само ауто, мотоцикл, акције у две фирме, непознату уштеђевину и плату. Сада вам је већ јасно да Чеда Јовановић не предводи листу најбогатијих функционера, како сте могли да помислите читајући у таблоидима о његовом екстравагантном начину живота, али да ли сте се надали да међу тројицом најбогатијих функционера нема ни Божидара Ђелића, па чак ни Драгана Ђиласа? Овог потоњег нема уопште на листи. Тројица најбогатијих су Александар Влаховић, Ненад Поповић и Велимир Илић који су признали да имају имају и станове и куће и кола и уштеђевину и фирме и акције и плату.

То што имовинске карте српских функционера више скривају него што откривају довољно говори о озбиљности целе ствари. Чињеница да многи високи функционери тврде да немају баш ништа, и да од све имовине имају само плату, упућује на закључак да је већина њих своју имовину пренела на супружнике. А они, супружници, као ни друга повезана лица, ни по Закону о Агенцији за борбу против корупције, нису у обавези да јавно саопште шта се води на њихово име. Да ли треба рећи да су сви супружници функционера искористили могућност да њихова имовина, а самим тим и имовина функционера, остане тајна?

Закон прописује и да су подаци о уштеђевини, без навођења банке и броја рачуна јавни, али не и да је јаван податак о висини уштеђевине. Пошто ту информацију јавност очигледно неће добити, одговор на питање о којим сумама се ради може се наслутити и из реченице Чедомира Чупића, председника Одбора Агенције, који је ових дана објашњавао да би обелодањивање износа уштеђевина могло да представља безбедносни ризик за функционере.

„Са тако објављеним подацима, неки функционери могли би да буду мета киднапера“, објаснио је Чупић.

Али ни то није све.

Ништа мање од скривања података не би требало да брине ни чињеница да међу високим функционерима има оних који за јавни посао који обављају не примају плату, а из њихових имовинских карти не видимо који други извор прихода имају и где и од кога примају плату. Министар просвете Жарко Обрадовић, иначе сувласник стана од 217 квадрата и власник једног аута, како пише, не прима плату. Од чега живи нећете сазнати из његове имовинске карте. Можда из новина које кажу да министар када не води министарство ради на једном приватном универзитету, који је баш недавно добио акредитацију и који (према писању Преса) министра плаћа двоструко више него што би га плаћала држава. Нећемо нагађати за шта.

У сличној ситуацији је и саветник председника Србије Небојша Крстић, Тадићев главни човек за медије, у исто време и власник маркетиншке агенције (наведено у имовинској карти). Крстић је у више наврата, не без поноса, истицао да посао медијског саветника обавља без динара накнаде и да ову државу не кошта ништа. Ни он, ни председник, а изгледа ни Агенција још не виде проблем у томе. А проблем постоји.

Између осталог и зато што се може посумњати да је државни функционер, који не прима плату за обављање неког јавног посла, плаћен на неки други начин. А сваки други осим прописане плате могао би да буде споран. И због тога што држава од нечије бесплатне услуге не мора неминовно да има користи. Или неко сада мисли да је држава нешто ућарила од бесплатне вожње премијера Ђинђића приватним авионом Станка Суботића Цанета?